

drift m.v. hos den samtrafikforpligtede udbyder, samt at samtrafikpriserne fremmer vækst og innovation.

Til stk. 4

Den pågældende prisfastsættelsesmetode er skrådersyet til og anvendes i dag alene i forhold til tjenesteudbyderadgang. Der foreligger endnu ikke tilstrækkelige erfaringer med metoden til at begrunde ændringer af denne.

Metoden er derfor lig den gældende model for beregning af samtrafikpriser for tjenesteudbyderadgang og indeholder således ingen indholdsmæssige ændringer. Der er alene tale om, at selve lovbestemmelsen er sprogligt omformuleret, mens de regler, der findes i dag i samtrafikbekendtgørelsen, vil blive videreført i uændret form.

Der vil således på bekendtgørelsesniveau ske en videreførelse af den gældende bestemmelse om, at Telestyrelsen, når Telestyrelsen skønner, at det er berettiget for at sikre reel konkurrence, kan træffe afgørelse om, at udbydere, der har en stærk markedsposition på et nærmere defineret delmarked, jf. bemærkningerne til § 54, skal give adgang til samtrafik til priser beregnet med udgangspunkt i slutbrugerprisen, som denne fremgår af listepriser for abonnementer, samtalepriser m.v., f.eks. gebyrer for flytning, korrigeret for sparede omkostninger. Denne korrektion udgør 21 %.

Til stk. 5

Det teoretiske grundlag for LRAIC-metoderne

LRAIC-prisfastsættelsesmetoder omtales ofte som en enkelt metode. Det er imidlertid langt fra korrekt. Begrebet »LRAIC« er således fællesbetegnelsen for en række metoder eller metodevarianter, hvor det fælles teoretiske udgangspunkt er, at prisen for et givet samtrafikprodukt fastsættes på grundlag af en beregning af de langsigtede, gennemsnitlige differensomkostninger ved at tilvejebringe forskellige samtrafikprodukter i en optimalt opbygget og drevet teleinfrastruktur. LRAIC-metoder – uanset hvilken variant der vælges – tager således ikke udgangspunkt i de faktiske omkostninger, men i hvad omkostningerne ved at producere et givet samtrafikprodukt i et optimalt drevet net og selskab »burde være«.

Sigtet med en LRAIC-prisregulering er dobbelt: For det første at etablere en samtrafikpris, der, i modsætning til hvis prisen var baseret på de historiske omkostninger, »simulerer« eller svarer til de omkostninger, der ville være ved som ny udbyder at etablere eget net, forudsat at denne har en vis volumen af trafik til at bære denne grundinvestering. Herved giver reguleringen på den ene side nye markedsaktører mulighed

for at benytte eksisterende net, indtil de har opnået en volumen, der gør denne adgang uinteressant, uden at komme til at betale for ineffektivitet, fejlinvesteringer m.v. hos den tidligere monopoludbyder. På den anden side tilskynder reguleringen dem til at investere i nye alternative net, så snart deres forretning kan bære dette.

For det andet har prisreguleringen det mere radikale sigte at medvirke til at bryde monopolmarkedet op ved at sikre nye markedsaktører en rimelig konkurrencemargin, når de går ind på forskellige delmarkeder, uanset at dette kan være belastende for den tidligere monopoludbyder. Endelig kan der være tale om allerede nedskrevne og betalte investeringer.

Den konkrete afvejning af betydningen af de forskellige hensyn varierer fra land til land – og ind imellem også fra samtrafikprodukt til samtrafikprodukt – og giver sig udslag i forskellige LRAIC-varianter i de enkelte lande.

LRAIC-metodens skarphed overfor det eller de omfattede selskaber kan variere afhængigt af de valg, der træffes vedrørende en række afgørende nøgle-metodeantagelser i denne. Disse væsentlige modelantagelser er følgende:

Det første nøgle-element er spørgsmålet om, hvorvidt der ved analysen skal tages udgangspunkt i det dominerende selskabs omkostningsstruktur og -tal med visse fremadrettede justeringer (top down analyse), eller om der skal opbygges en model for en ideel effektiv operatør baseret på tal og erfaringer fra flere kilder (bottom-up). Anvendelse af en top-down model alene vil mindske gennemsigtheden, idet denne model er baseret på den eksisterende omkostningsstruktur og -data for udbydere med en stærk markedsposition, og grundlaget vil derfor i vidt omfang ikke være tilgængeligt for tredjemand. I modsætning hertil vil anvendelse af bottom-up modellen skabe stor gennemsigthed. Dette skyldes, at modellen baseres på offentligt tilgængeligt materiale. Ofte gøres der i praksis det, at der gennemføres en beregning baseret på begge varianter (henholdsvis en top-down og en bottom-up model), hvorefter der via en høringsproces skabes enighed om en række delkomponenter.

Næste nøgle-element er spørgsmålet om, hvorvidt man ved opstillingen af en top-down LRAIC-model skal tage udgangspunkt i en ren »greenfield-situation«, hvilket betyder, at det fiktive net, der udgør beregningsgrundlaget, skal konfigureres helt fra grunden baseret på, hvordan man med moderne netteknologi ville opbygge et net, eller om udgangspunktet i større eller mindre omfang bør være den eksisterende netkonfiguration (også kaldet »scorched node«). Da